

Danys col·laterals

Dll, 27/07/2015 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Poc tenim en compte la presència dels infants quan parlem de desnonaments, violència domèstica, llars empobrides, atur, addiccions... i menys encara pensem en com els pot afectar el que viuran quan formen part d'aquestes realitats tant dures que pateixen els adults que els haurien de protegir. Però el cert és que sovint els protagonistes sense veu de moltes d'aquestes històries de vulnerabilitat i desigualtat social són els infants, i així ho vàrem poder constatar tot just fa un mes en les conclusions del seminari "La pobresa amb ulls d'infants".

Malgrat les millors intencions dipositades en la nostra tasca diària al costat dels més desfavorits, massa sovint -educadors, treballadors socials, integradors, professors, mestres... -ens convertim en gestors de desesperances familiars que mirem de transformar en l'esperança de vides més dignes. Parlem de les persones, infants o adults, que defalleixen en molts moments davant dels esculls que constantment els impedeixen viure el seu dia a dia com a ciutadans de ple dret.

Permeteu-me que us expliqui un cas real, exposat per una educadora d'una casa d'acollida en el transcurs d'una de les jornades del seminari que us he mencionat abans.

En Lluís, -un adolescent de catorze anys i estudiant de secundària- arribat final de curs, estava orgullós d'haver assolit el seu objectiu. Però aquest, contràriament al que tothom esperava, no era obtenir uns bons resultats acadèmics, sinó el de no fer amics en tot l'any. Aquesta, conscientment o inconscient, havia estat l'estratègia que havia seguit per anestesiar els seus sentiments i fer-se fort en la seva soledat. Cansat de canviar de casa -per raons familiars diverses- i, per tant, també d'escola, i de retruc perdre els amics i els vincles afectius, havia decidit no fer-ne, isolar-se, no patir i no viure més comiats.

Davant d'aquesta situació tan sols podem constatar que encara hi ha molt per fer i pensar. Que malgrat la nostra voluntat de servei i dedicació encara manquen intervencions més globals i amb menys batzegades que salven algunes situacions i n'empitjoren d'altres menys visibles. Per què quants lluisos han estat incapaços de donar-se permís per visualitzar les seves emocions i, ni que sigui a la seva manera, verbalitzar-les i cercar solucions convivencialment possibles? La comunitat educativa de la seva escola, els seus referents adults, la seva família... se n'hauran adonat del que estava passant? Es evident que des del nostre punt de vista -com adults i professionals, em refereixo- el seu no és l'objectiu correcte ni la resposta més adient, però si més no sí és una resposta que li ha permès no caure en l'espiral de la desesperació, l'absentisme, la rebel·lió agressiva...

Potser cal humanitzar el sistema, revisar les polítiques socials, alleugerar la paperassa burocràtica que ens ha fet caure en el parany del rendiment de compte i la transparència, allargant processos d'intervenció que haurien de ser més integradors i més ràpids. No podem oblidar mai que qualsevol expedient té nom i cognoms, i el que és més important: cor i sentiments. La resposta a cada abisme personal és única, però estem per acompanyar persones i vetllar pels nens i nenes, que seran adolescents, joves i adults. La resposta d'aquest adolescent ens pot semblar encertada o no.. però és la seva particular manera de protegir-se del dol

de les amistats perdudes.

Els anomenats i, a voltes ignorats danys col·laterals que es donen en moltes circumstàncies de les nostres vides no sempre els podem preveure o donar-ne raó però, tal vegada, podríem elaborar-ne un llistat més ampli i que inclogués a tots els implicats. Treballar tots els aspectes socioeducatius vol dir ampliar la mirada i vetllar per tots els protagonistes dels nuclis familiars que acompanyem.